

Buócz Béla dr. rendőrfőtanácsost is, aki előtt szintén kifejtették álláspontjukat. A magyarázatot Buócz Béla is tudomásul vette, s arra kérte a diákság vezetőit, hogy ne vigyék ki az utcára a sapkát és a bajtársi színeket, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy az mindig káros hatású

Szegedi Napló III. (1927) február 27. 3. oldal

204. Az Emericana

Még egy éve sincs, hogy megalakult, s hogy szembenézett a legnagyobb el-lenséggel, a nemtörődömséggel, és mégis: ma már mély gyökeret vert a szegedi katolikus társadalom életében! Egy évvel ezelőtt, amikor első ízben történtek komoly lépések a szegedi corporatio megszervezésére, s amikor 1926 májusában alig voltunk huszonöten, akik fejünkre mertük tenni az Emericana zöld sapkáját? akkor bizony még magunk sem mertük remélni, hogy nem is egészen egy év múl-va idáig jutunk. De azután – mégiscsak sikerült, mert a földet jól munkáltuk, s a palántát szépen, szeretettel gondoztuk. És kértük az Istent, hogy engedje erőssé fejlődni ezt a harmincharmadik corporatiót is, amint ahogy felvirágoztatta az a harminckettőt, akik előttünk léptek az Emericana rendjébe. Azért írom e sorokat, hogy minél többen megismerjék az Emericánát. Mert aki igazán tisztán látni fog-ja céljainkat, az bizonyosan hozzánk jó.

Bocsánatot kell kérnem az olvasótól, amiért mindenekelőtt is száraz és rövid foglatban eléjétárom az Emericana szervezetét, illetve a szövetséget alkotó egyes corporatiók belső struktúráját, a mely szerkezet egyébként sok és nagy köz-életi emberünk véleménye szerint is a legprecízebbek közé tartozik a maga nem-ében. Eszerint minden corporatio három részre tagozódik: I. az egyetemi hallga-tókból – apródok és leventékből álló Curiára, II. a katolikus ifjúságot szerető s azt támogatni akaró katolikus férfiak (dominusok) conventjére s III. az ugyanilyen eszmékkel bíró katolikus hölgyek (nagyasszonyok és kisasszonyok) familiájára. Hogyan s miképpen egyesül e három tagozat munkája s micsoda célok és eszmék inspirációjaként? – erről alább fogok szólni. Most pedig ideállítom az olvasó elé az ellentábor vádjait. Mert sokan vannak, akik nem szeretnek bennünket, s akik-nek szálka vagyunk a szemében. Ez a tábor mondja azt, hogy „a mi ifjúságunk csak arra jó, hogy viszályt teremtsen s hogy kasztrendszerrel ékeljen az egyetemi ifjúságnak egységesen megkonstruált sorai közé”. S ugyancsak ők mondják, hogy „a familia kiházasító intézmény, az öregurak conventje pedig ügyesen működő állásközvetítő nagyvállalat, mely boldog-boldogtalant előretol a protekció létrá-ján”. És mondanak még sok mindent, tudom is én miket, anélkül, hogy alapjuk volna s hogy belenézni a dolgok mélyébe. Pedig nincs igazuk, és nincs igaza senkinek sem, aki másként akar bennünket beállítani, mint amik vagyunk: katoli-kusok és magyarok. Célunk pedig nem a kiházasítás és állásközvetítés, hanem a gyakorlati katolicizmus kidomborítása, még kevésbé a rendbontás és viszályko-dás, hanem igenis annak a tábornak a növelése, amelyik magyar amelyik minden energiájával dolgozik a hazájáért.

Nézzük most részletesen a dolgokat. Ismeretes, hogy az egyes korporációk dominuskara a legnevesebb férfiakból rekrutálódik, amiről nem nehéz meggyőződni. Maradjunk csak Szegeden, s nézzük végig azt a névsort, amelynek élén a megyéspüspök Úr Óméltósága áll, s amelyikben csupa kiváló bíró, egyetemi professzor, mérnök, pap és tanár foglal helyet. A nívó tehát nyilvánvalóan magas, és szeretnék látni még egy testületet, amelyik ugyanezt vagy éppenséggel többet produkálni tudna. És erre a dominuskarra mondják, hogy „állásközvetítő”. Hát a jelző kissé erős, ez kétségtelen. Ilyet csak az mond, akiből az irigység beszél. Legyünk reálisak. Angyalok mi sem vagyunk, az illúziók világában bajos a XX. században élni, és egészen természetes, hogy egy magasállású dominus szívesebben emel szót illetékes helyeken Emericana fiatal emberek érdekében, mint emelne akkor, ha például Grünfeld Móricról vagy Kohn Samuról volna szó.

Ez azonban az ún. állásközvetítés, amit azonnal meglátnak, ellentáborék, s amit szívesen kanak kezükbe, hogy vele mint vaskos fütykössel ütést mérhessenek a fejünkre. (Rajtunk ugyan nem fog, de hát elvégre fixaideálja sok embernek van!) Azt azonban nem merik meglátni, hogy maguk is szívesen vennének egy-egy jó protektort, s azt se akarják észrevenni, hogy a „protekción” kívül mást is tudnak nyújtani az Emericana dominusai. Hogy csak egy körülményre hívjam fel az olvasó figyelmét: az Adalbertinum-ot, a székesfőváros egyik legjobb menzáját szintén ezek az urak hozták létre igaz szívből jövő áldozatkészséggel, s ezzel száz és száz szegény sorsú egyetemi hallgatónak nyújtottak és nyújtanak ma is jó olcsó megélhetési lehetőséget. Kisebb-nagyobb anyagi támogatásról pedig úgyszólván naponként hallok, s kuriózumként ezek közül is elmondok egy esetet. Így történt Szegeden, hogy egyik emericánás testvérünk lábáról bizony lerongyolódott a cipő. Pénze nem volt, szegény fiú hát elment a dominusához. És másnap már új cipő volt rajta. Pedig Szegeden még csak a kezdet kezdetén vagyunk, és mégis a szeretetnek s az önzetlenségnek sok-sok ilyen megnyilatkozásáról tudnék számot adni az olvasónak.

Ha pedig erkölcsi támogatásra van szükségünk: soha nincs hiányunk ebben sem. Íme itt áll a dominus viszonya az Emericana ifjúkhoz. Azért vannak ők, hogy szeressenek bennünket, s hogy szívesen juttassanak nekünk lelki és anyagi értékeikből egyaránt. És így valósul meg az Emericánában a gyakorlati katolicizmus két legértékesebb tényezője: a szeretet s ebben az önzetlen jótékonyság.

Most pedig szeretném néhány szóval vázolni azt a szerepet, amit a familia van hivatva betölteni a korporációk életében. Talán sohasem volt még egy egyesületi szerv, amelynek feladatát olyan ferde és téves beállításban ítélték volna meg, mint a familiát. Mert a laikus, aki még nem tudott vagy nem akart mélyen beletekinteni az Emericana igazi belső világába, aki csak azt látja, hogy a mi egyesületünk unos untalan bő alkalmat nyújt ifjúságának a társas, családias összejövetelekre, az ilyen felületes szemlélő egész természetesen ferde nézőpontokra jut. És innen

van az, hogy elnevezik a mi familiánkat „kiházásító intézménynek, a melyik a szeretet s az önzetlen vendéglátás leple alatt kitűnően gondoskodik leányainak jövőjéről”. Nos megnyugtathatok mindenkit, aki így gondolkozik afelől, hogy téved. Erősen téved: sokkal értékesebb és társadalmilag ezerszer hasznosabb cél vezette azokat az urakat, akik az Emericana, annak szerveként bekapcsolták a familiát. Mi hát ez a cél? Hogy megfelelhessenek erre a kérdésre, visszavezetem az olvasó gondolatát abba a világba, amelyik a gyermekemberé, azé, aki most került ki a gimnáziumból, meg csöndes kisvárosi otthonából. Aki telve van erővel és ambícióval, hiszen életpályát kezd s aki egyszerre belecsöppen a nagyvárosi élet gomolygó, lüktető forgatagába. Kérem, van-e szebb gondolat annál, mint felkarolni a tapasztalatlant, aki semmit sem látott még eddig az életből s akit most olyan hirtelen rohan meg a sok-sok impresszió? Ezt a gondolatot váltja valóságossá az Emericana, amikor bevezeti a gólyát az ő familiajába, oda, ahol szeretettel fogadják be, s gondos figyelemmel irányítják lépéseit, s ahol ezernyi módot nyújtanak a fiatalembernek a társadalmi élet etikettjének s az úri tónusnak elsajátítására. Ez a familia célja, nem pedig a kiházásítás, s így nyújt az Emericana az ő leventéinek és apródjainak olyan szórakozást, a melyik nemcsak kellemes, de nemes is és amelyik az életre is nevel.

Hátra volna még, hogy magunkról is beszéljek. Rólunk, az egyetemi hallgatókról, a curiákról, a melyikre úgy szeretik ráfogni, hogy rendbontó s hogy viszályt teremtő. És miért? Csak azért, mert Mária-zászló alatt tömörültünk, s mert tudják, hogy erősek vagyunk. Nem tartom méltónak, hogy bőven foglalkozzam e vád visszaverésével, hanem ehelyett kérem az olvasótól: vajon rendbontás-e a valóságos életprogram s az érte való tömörülés? És lehetséges-e, hogy viszályt akarjon teremteni annak az egyesületnek ifjúsága, a melyiknek ilyen dominusakara s ilyen familiaja van, s amelyiknek belső életét a legszebb és legnemesebb célok irányítják?(Tichy Béla joghallgató)

Katolikus Ébredés VII. (1927) április 24. 2–4. oldal

205. Az Emericana tagavató ünnepe

A Foederatio Americana Marisia XXXIII. (szegedi) corporatiója május hó 14. és 15. napján ünnepélyes tagavatást rendez. A tagavató ünnepség rendje a következő: 14-én d. u. fél 6 órakor a budapesti vendégek fogadása. Este 8 órakor lampionos ballagás a Széchenyi téren. Fél 9 órakor ünnepi vacsora a Hági étteremben. 15-én, vasárnap d. e. 9 órakor ünnepélyes szentmise a fogadalmi templomban, utána Emericanas felvonulás a tagavatásra. 10 órakor ünnepélyes tagavatás a Tisza Szálló nagytermében. Este fél 9 órakor Emericanas majális az újszegedi Vigadóban.

Szegedi Katolikus Tudósító I. (1927) május 15. 14. oldal